

Curierul Misionar

Anul XXIV

Iunie 1946

No. 6

SAPTAMANA DE ABNEGATIE

22-29 Iunie, 1946

Program

22 Iunie

29 Iunie

Cântare de deschidere
Rugăciune
Cor
Lectură: O chemare solemnă
Lectură: Către înălțimi
Rugăciune de consacrare
Cântare de închidere
Rugăciune
Cor

Cântare de deschidere
Rugăciune
Cor
Lectură: A iubi și a da
Rugăciune de consacrare
Cântare de închidere
Rugăciune
Cor

Notă.— Impărțiți din vreme articolele ce urmează a fi cetite pentru ca să fie prezentate cât mai bine, așa ca oricine să înțeleagă chemarea ce Dumnezeu ne-o adresează în aceste momente. Cu această ocazie dați ocazie să se facă rugăciuni de consacrare, a noastră înșine și a tot ce avem în vedere vederea vestirii Evangheliei cât mai grabnic și cu cât mai multă putere. Indemnați pe membrii ca în această Săptămână de Abnegație fiecare să se hotărască a aduce un dar de sacrificiu pentru Domnul.

O CHEMARE SOLEMNA

Mărturia dela Dumnezeu ne spune că încheierea lucrării lui Dumnezeu nu se va face cu mai mică strălucire și putere de cum a fost începutul ei. Ceea ce înseamnă că aceeași impresionantă putere a Duhului Sfânt va însoți ultima Biserică, conducând-o în chip minunat, neobișnuit și chiar neînțeles, cum a lucrat cu prima Biserică.

Un asemenea caz neobișnuit, ne este prezentat în Fapte 4, 32, 33: „Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu mul-

tă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”.

Duhul Sfânt a inspirat pe membrii Bisericii Creștine primitive să-și vândă averile și să le pună la picioarele apostolilor. Procedeu acesta deci, îl găsim întrebuintat la punerea temeliei Bisericii Creștine. Mai târziu nu mai găsim rapoarte despre continuitatea acestui sistem de susținerea lucrării, ceea ce ne face să credem că imperativul acesta a fost executat la început, pentru o rapidă răspândire a bisericii creștine. Nimeni n'a explicat pentru

ce s'a procedat așa, după cum nimeni nu s'a opus a se proceda așa.

Evenimentele ce au urmat însă, au scos în evidență marea însemnătate și marea binecuvântare a acelei procedări.

Au venit persecuțiile.

Dacă primii creștini ar fi fost legați de averile lor și înglodați în administrarea acelor averi, cu ce inimă ar fi primit ei sosirea marilor persecuții cari s'au abătut peste prima Biserică Creștină? Dar, deslegați cu totul de grijile materiale, ei au fost gata să împlinească planul lui Dumnezeu pentru o vreme așa aceea.

Vieța lor era trăită de pe o zi pe alta, ca și cum Mântuitorul așteptat urma să se arate dintr'un moment într'altul.

Pentru zilele din urmă, bunul Dumnezeu a ținut — în marea Sa bunătate și purtare de grijă pentru Biserica Sa, — să ne încunoștiințeze și cu privire la această problemă. Astfel, în profeția din **Apocalips 13, 11—17**, ni se amintește despre o mare criză ce urmează să vină în curând, privitor la folosirea bunurilor materiale: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dinaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei”.

Frații noștri cari cunosc bine aceste descoperiri n'au nevoie de prea multe explicațiuni în acest sens, întrucât foarte mulți așteaptă de mult, și cu atenție, ivirea acestor vremuri.

Semnele timpului ne arată că vremea aceea s'a apropiat foarte mult. Și întrucât noi înțelegem că o mare răspundere ne revine de

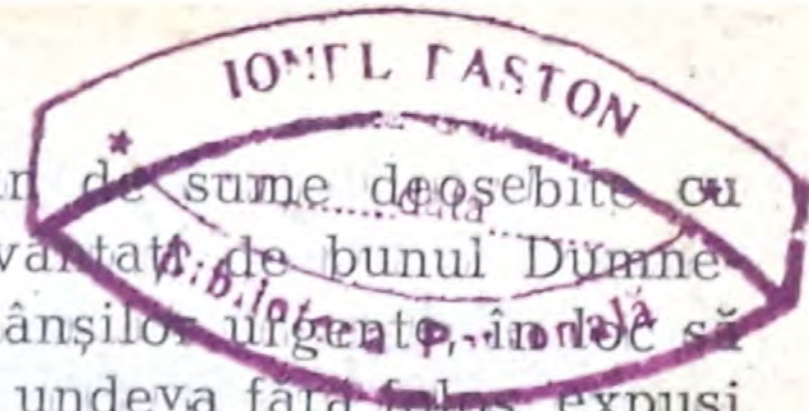
a avertiza Biserica cu privire la aceste evenimente;

Având în vedere următoarea avertizare dată prin Spiritul Profetiei:

„Domnul mi-a arătat de repetate ori că este fapt contrar Bibliei de a aduna provizii pentru trebuințele noastre vremelnice în timpul strâmtorării. Văzui că dacă sfinții își vor grămădi acasă sau în câmp provizii de hrană în timpul strâmtorării, când sabia, foamea și ciurma vor veni peste lume, ele le vor fi luate de către mâini violente, iar țarinele lor vor fi recoltate de către străini. Atunci este timpul pentru noi să ne încredem cu totul numai în Domnul, și El va îngriji de noi. Văzui că pâinea și apa ne vor fi asigurate pentru timpul acela, și că nu vom duce lipsă, nici nu vom suferi de foame, pentru că Dumnezeu este în stare să întindă pentru noi masa în pustie. Dacă va fi necesar, El va trimite corbi să ne hrănească așa cum făcu pentru a hrăni pe Ilie; sau va ploua mană din cer, cum făcu pentru Izrailiți.

„Case și țarine nu vor mai fi de niciun folos sfinților în timpul strâmtorării, pentru că atunci ei trebuie să fugă dinaintea mulțimilor infuriate și în timpul acela ei nu mai pot folosi avutul lor pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi s'a arătat că voința lui Dumnezeu este ca sfinții să se libereze de orice sarcină înainte de a veni timpul strâmtorării și să facă legământ cu Domnul prin sacrificiu. Dacă ei depun avutul lor pe altar și roagă serios pe Domnul să le arate datoria lor, atunci El îi va învăța când să vândă ce au. Atunci ei vor fi liberi în timpul strâmtorării și nu vor mai avea nici o piedecă.

„Văzui că dacă unii țin tare la avutul lor și nu întreabă pe Domnul cu privire la datoria lor, El nu le-o va face cunoscut, și le va permite să-și păstreze avutul; dar în timpul strâmtorării avutul acesta se va ridica înaintea lor ca un munte care să-i strivească; atunci vor încerca să-l vândă, dar nu vor mai putea. Auzii pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea era în suferință, oameni ai lui Dumnezeu mureau de foame după adevăr; dar noi nu ne-am silit să împlinim lipsa; acum avutul nostru nu mai e de niciun folos. O, ce bine ar fi fost să-l dăm și să ne adunăm comoară în cer!” Văzui că sacrificiul nu creștea, ci descreștea, și era consumat. Văzui de asemenea că Dumnezeu nu ceruse dela tot po-

porul Său să vândă avutul lor în același timp; dar dacă ei doresc să fie învățați, **El îi va învăța la timp de nevoie când să vândă și cât să vândă.** Unora li s'a cerut în timpul trecut să vândă avutul lor și să susțină lucrarea adventă; în vreme ce altora li s'a permis să păstreze ce aveau până la timp de nevoie. Atunci când lucrarea are nevoie, datoria lor este să vândă!

Văzui că solia: „Vindeți ce aveți și dați milostenie”, unii nu o vesteau în lămurita ei lumină, iar scopul cuvintelor Mântuitorului nu fusese arătat clar. Scopul vânzării nu este de a da celor în stare să muncească și să se întrețină, **ci pentru a răspândi adevărul!** E păcat să întreții și să încurajezi trândăvia celor în stare să lucreze. Unii sunt foarte zeloși să vină la toate adunările; dar nu pentru preamărirea lui Dumnezeu ci „pentru pâine și pești”. Unii ca aceștia mai bine ar fi rămas acasă, să lucreze „cele bune” cu mâinile lor, pentru îndestularea familiilor lor și spre a mai avea de dat și **pentru întreținerea prețioasei lucrări a adevărului prezent.** Acum este timpul de a aduna comoară în cer și de a pregăti inimile noastre pentru timpul strâmtorării”. **Experiențe și Viziuni p. 59—61.**

Deși timpul strâmtorării despre care ni se vorbește aci este încă în viitor, totuși, întrucât aceste pregătiri trebuie făcute din timp; și,

Având în vedere urgentele nevoi ale lucrării și marile posibilități pe cari Domnul ni le-a pus la îndemână pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu către o lume pierdută;

Văzând pregătirea inimilor oamenilor de a primi adevărul, lucrare pe care o face Duhul Sfânt și care se dovedește prin deosebitul interes constatat pretutindeni;

Având în vedere grozava lipsă de mijloace de cari lucrarea suferă, neputându-se astfel realiza tot ce s'ar putea, dacă ar fi mijloace; iar pentru a face față marilor chemări, se împrumută bani cu dobândă; și pentru a ne face toată datoria și în privința acestei avertizări ce trebuie dată poporului nostru în aceste zile:

Comitetul Uniunii, socotind că este timpul venit dela Dumnezeu, adresează un serios apel tuturor fraților, surorilor și prietenilor noștri sinceri de a se cerceta și în lumina acestei răspunderi pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, și anume:

— Cei cari dispun de sume deosebite cu cari au fost binecuvântați de bunul Dumnezeu, peste nevoile dânsilor urgente, **întrucât să țină acești bani puși undeva fără folos, expuși să-și piardă valoarea cu timpul, să-i predea de urgență Domnului, ca lucrarea Sa să nu ducă lipsă;**

— Cei cari au prin casele dânsilor obiecte felurite cari nu le sunt de strict folos, să le vândă de asemenea și produsul să-l consacre Domnului;

— Cei cari au case, țarine și pământuri, este bine să înceapă a cugeta la această problemă și a ruga pe bunul Dumnezeu să le dea Duhul Său cel Sfânt, care să le arate când să vândă și cât să vândă, în vederea legământului de sacrificiu, pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, acum, când sunt atâtea uși deschise și atâtea posibilități la îndemână pentru vestirea Sfintei Evanghelii.

Impreună cu toate acestea, să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu ca să fim cu adevărat sfințiți în adevărul Său.

Prochemăm binecuvântarea bunului Dumnezeu peste toată Biserica Sa din România, și-L rugăm să facă El ca nici unul din noi să nu rămână în urmă dela apelurile pe cari El le face Bisericii Sale.

Pacea Sa să fie cu noi cu toți, Amin.

COMITETUL UNIUNII ROMANE A. Z. Ș.

EXPEDIȚIA CURIERULUI MISIONAR

Incepând cu luna Iunie 1946 Curierul Misionar pentru Comunitățile ce comandă mai puțin ca 20 Curiere lunar, se va face prin poștă recomandat, fără ramburs.

Valoarea curierelor trimise astfel va fi adăugată la pachetul cu lecțiunile Școlii de Sabat ce urmează a sosi la sfârșitul fiecărui trimestru, pentru trimestrul viitor.

Astfel Curierul Misionar pe luna Iunie, pentru comunitățile ce au sub 20 Curiere lunar, va fi plătit odată cu Lecțiunile ce vor sosi pentru Trimestrul III, 1946.

Spezele de Expediție pentru Curierul Misionar se vor adauga pentru viitor la costul Curierului pentru fiecare comunitate.

Rugăm deci pe frații Conducători și Administratori ai Cercurilor Misionare să fie pregătiți cu sumele respective la sosirea coletului poștal cu lecțiuni, spre a achita și Curierul.

Comunitățile cari primesc mai mult ca 20 Curiere lunar le vor primi ca și până acum lunar, prin poștă ramburs, cu adăugirea cheltuelilor de expediție poștală.

CATRE INALTIMI

De fiecare dată când citesc acest mare capitol din „Schițe din viață”, stau și meditez adânc.

Capitolul acesta este cât se poate de impresionant. Printr'o asemănare mișcătoare el compară înaintarea poporului advent ce merge pe un drum ce sue. Ca orice drum în suiș, el este periculos, înconjurat de greutăți. Ne-nivelat și gloduros, el vatămă rău picioarele, producând dureri. Pe lângă că este strâmt, el e mărginit de o parte de un zid tăiat în stânca muntelui iar pe de alta de o prăpastie imensă.

Și tocmai pe această cale ce merge tot îngustându-se, călătorește poporul rămășiței. Primejdiile lui sunt deci numeroase, luptele, durerile și greutățile continui. Mai mult încă, el este continuu amenințat. Călătorii în mod instinctiv se lipsesc de zid, deoarece la fiecare pas sunt în primejdie să se împiedice, să alunece să cadă și să se sfarme de stânci în fundul prăpastiei care se deschide mereu înaintea lor.

Cum drumul devine din ce în ce tot mai strâmt, călătorii sunt nevoiți ca în timp ce înaintează să se libereze de orice îi stânjenește și-i împiedică la drum. La început își lasă bagajele ce le sunt de prisos, după aceea animalele și la urmă tot ce le împiedică mișcările. La fiecare oprire consimt la un nou sacrificiu, o nouă lipsă. Pentru a străbate ultima parte a drumului, această vitează grupă înaintează cu picioarele goale, în rânduri strânse către câmpiile înverzite de pe înălțime: noul pământ. Și liberați de orice îi leagă de pământ, de orice povară ce-i împiedică, ei ajung la țintă....

„Mă gândeam”, spune sora White, „la cei cari n'au putut să se obișnuiască cu lipsurile și cu greutățile călătoriei”.

Și eu cuget la ei. Unde sunt? În fața fiecărei noi lipse pe cari trebuiau să o suporte, în fața fiecărui sacrificiu pe care să-l facă, în fața fiecărei renunțări cerute, un număr de slabi credincioși părăseau grupa principală de credincioși. Orbirea lor era așa de mare, priceperea lor așa de întunecată de oglindirea și falsa strălucire a lumii încât prețul succesului le părea nespus de mare. Simțurile lor spirituale erau tocite într'atât încât nu puteau să-și dea seama de „realitățile veșnice” cari

erau în joc. În judecata lor, ierarhia valorilor era cu totul răsturnată. Vail ei au părăsit umbra de până aci și urmarea a fost că și-au acoperit drumul cu fărâmiturile unei nădejdi naufragiate.... Ce greșală de calcul!

Frații mei, noi mergem împreună pe drumul care urcă. Este drept că el este strâmt și greu. Pentru a ajunge în vârf trebuie să urcăm, să urcăm un drum care ne aduce dureri sfâșietoare, care ne face inima să sângereze deseori, însă sus este lumină; dincolo de piedicile care ne stinghereau continuu, drumul se deschide în azur, lăsând să se vadă înălțimea strălucitoare....

Drumul în suiș al poporului lui Dumnezeu este adevărat că silește la lipsuri, la renunțări mereu noi. Luptele, greutățile, sacrificiile copiilor împărăției cerești nu pot fi tăgăduite, și nici nu trebuie tăgăduite. Ele sunt prevăzute în viața creștină; ele sunt reflectarea fidelă a vieții Stăpânului. Ca și Lui, lucrarea lui Dumnezeu ne cere totul; dar oare am dat noi totul? Această întrebare are un caracter urgent în fața Săptămânii de Abnegație.

Am dat noi totul? La încheierea socotelilor putem noi zice cu adevărat că am făcut sacrificii? Renunțarea noastră a fost reală? Nu cumva deseori ne-am ascuns în spatele unei aparențe de sacrificiu fără ca în adevăr să-l fi simțit? Dacă este cazul, să încetăm. Să ne așezăm sinceri, credincioși în rândul luptătorilor viteji cari, așa cum spune apostolul, nu au făcut caz de viața lor, numai ca lucrarea lui Dumnezeu să ajungă la biruință. Da, trebuie ca Dumnezeu să câștige, ca lucrarea Sa să se încheie. Dacă pentru aceasta ar fi nevoie să părăsim totul, să ne lipsim de orice, să mergem cu picioarele goale către înălțimea ce se vede strălucind, nu am fi noi oare gata? Ținta aceasta nu merită osteneală?

Eu cred din toată inima că da... dar voi frații mei?

O Doamne, Dumnezeul oricărei bunătăți și al oricărei îndurări, Tu care ești demn de iubire mult mai mare decât aceea pe care Ți-o putem dovedi sau înțelege cel puțin, Te rugăm umple-ne inima de o așa iubire pentru Ține și pentru fiecare din „orice neam, seminție, limbă și popor”, ca nimic să nu ni se pară prea greu de făcut sau a suferi în ve-

derea ascultării de Tine și servirii față de Tine. Fă ca iubindu-Te astfel, să fim zilnic asemenea Ție și să obținem cununa vieții pe care Tu ai făgăduit-o celor cari Te iubesc. Prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Amin.

A. B.

A iubi și a da

Acum câteva luni am avut ocazie să citesc un motto care m'a impresionat adânc. De atunci încoace mereu mi-a ocupat gândirea. Acest motto era scris pe zidul sălii în care personalul sanatoriului nostru din Washington se aduna pentru Școala de Sabat. Iată-l: „Putem da fără să iubim dar nu putem iubi fără să dăm”.

Cercetându-mi propria mea experiență și ținând seama de puțină cunoștință pe care o aveam despre experiența altora, am constatat că această declarație era cu totul adevărată.

Datorită dragostei pe care cineva o are față de lucrul său va fi în stare cineva să birue împrejurările cele mai nefavorabile și de a înfrunța greutățile cele mai mari cari stau în fața înfăptuirii lui. Iubirea este forța cea mai puternică în vederea înfăptuirii, celor mai arzătoare dorințe ale noastre, celor mai scumpe planuri. Deseori când merg dimineața la birou, mă întreb cari sunt motivele ce mână pe bărbații și femeile pe cari îi întâlnesc și cari ca și mine se duc la ocupațiile lor zilnice.

Care este motivul ce îndeamnă pe acest bărbat să plece de acasă așa de dimineață spre a-și relua zilnic lucrul pe care l-a lăsat seara? Lucrează fiindcă iubește munca? Dacă da, atunci eforturile lui vor fi încununuate de succes, deoarece îndrumă toate preocupările sale în vederea executării lucrului său pe care se străduiește a-l face zi de zi mai perfect, mai productiv.

Lucrează el din dragoste pentru căminul său, pentru familia sa, fiindcă asupra lui stă răspunderea întreținerii soției lui și a copiilor săi scumpi? Dacă este așa, atunci iubirea care-l mână merită oboseală, cântă în inima lui și pe buzele lui un surâs, cu toate greutățile și oboselile zilnice. Și cu toate că trebuie să asculte de o disciplină și să se supună unui regulament, el este un om liber: Iubirea l-a liberat.

Dar oare lucrează mai mult dintr'un simț al datoriei decât al iubirii? Lucrează fiindcă trebuie să lucreze, fiindcă are nevoie să lucreze, fiindcă îl silesc împrejurările? În lucrul lui nu e nimic care să fie dictat de iubire? În cazul acesta viața omului acestuia nu este decât aceea a unui sclav.

Teribila obligație sau privilegiul fericit?

Serviciul nostru pentru Hristos îl socotim noi ca o obligație penibilă, grea, sau ca un fericit privelegiu? Păzim Sabatul pentru a da ascultare unui sentiment de obligație morală, fiindcă ne temem că dacă nu vom face aceasta nu vom fi mântuiți, sau oare spiritul care isvorăște din porunca privitoare la ziua de odihnă a pătruns în sufletul nostru în așa măsură încât ne bucurăm că o asemenea zi a fost deosebită în care putem să impunem tăcere glasului lumii acesteia, să întrerupem lucrul nostru și să intrăm mult mai intim în comuniune cu Domnul? Iubirea este care ne îndeamnă să căutăm această dulce comuniune?

Ne aducem noi darurile în visteria Domnului fiindcă ne simțim obligați a o face, fiindcă ne e teamă că dacă nu vom face astfel vom atrage osânda divină? Dacă este așa atunci suntem niște sclavi, cari în zadar încercăm să ne liberăm și să ajungem să obținem mântuirea prin propriile noastre fapte.

Dăm noi din iubire Aceluia care a făcut atât pentru noi, din motivul că, măsurând sacrificiul adus în favoarea noastră — sacrificiul Mântuitorului Hristos care, din iubire pentru noi, Se înjosi a Se coborî pe acest pământ al păcatului spre a muri în locul nostru și a ne scăpa de osânda veșnică vrem să dăm Domnului o dovadă a recunoștinței noastre? Dacă da, atunci suntem ființe libere. Servirea noastră este o servire din iubire și simțim noi bucuria servirii creștine? Noi dăm fiindcă iubim.

Darul lui Dumnezeu, garanția iubirii Sale față de omenire

Iubirea a fost motivul care îndeamnă pe Dumnezeu să dea pe Fiul Său. „Dumnezeu a iubit așa de mult lumea încât a dat pe Singurul Său Fiu”. Și Hristos Insuși, după ce privise nenorocirea sârmanei noastre lumi, după ce văzuse moartea făcându-și pustiriile printre oameni și semănând tristețe și disperare, ca urmare a păcatului lui Adam, își

exprimă cea mai mare bucurie de a-și sacrifica viața, pentru a răscumpăra pe omul pierdut. Cine mai poate avea o iubire ca a Sa? Priceperea noastră mărginită nu va putea nicicând să-i măsoare adâncimea și nu vom putea face experiența cea fericită decât dacă Hristos locuște în inimile noastre și dacă ne lăsăm conduși de Spiritul Sfânt al Său.

SAPTAMANA DE ABNEGAȚIE

Am ajuns la o nouă Săptămână de Abnegație. Ea ne oferă ocazia de a ne exprima dragostea pentru prea iubitul nostru Mântuitor. Noi avem privilegiul de a putea să-I aducem mărturia recunoștinței noastre pentru marele Său sacrificiu. O vom face? Ii vom aduce darul nostru cu bucurie și grabă, ținând minte că „Dumnezeu iubește pe dătorul voios”?

Advențiștii de Ziua Șaptea sunt în foarte mare măsură datori Mântuitorului pentru lumina pe care au primit-o dela El și a cărei folos l-au simțit atât în viața spirituală cât și în existența lor materială. Principiile reformei sanitare cari ne-au fost descoperite, puse în practică, sunt o adevărată pânză contra bolii. Membrii noștri nu folosesc băuturi alcoolice și nici tutun, și îmi place să cred că pot scrie că nu e nimeni care să mai folosească ceaiul și cafeaua iritante. De asemenea cred că nu mai e nimeni cari să-și mai risipească banii pe teatru sau distracțiile lumii acesteia. Putem fi recunoscători Domnului fiindcă ne-a luminat asupra naturii primejdioase a acestor obiceiuri. Faptul că nu folosim nici băuturi alcoolice, nici tutun, nici cafea, nici ceai, că nu mergem nici la teatru nici la locurile de petrecere ale lumii, ne îngăduie să economisim banii, cari ar fi fost cheltuiți pe plăceri dăunătoare.

În decursul secolelor, adevărații ucenici ai lui Hristos s'au deosebit totdeauna prin spiritul lor de dărnicie și sacrificiu. Datorită acestui spirit a fost întemeiată biserica apostolică acum 2000 de ani. Apostolul Pavel vorbind de bisericile din Macedonia spunea că „în mijlocul multor neazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor”. 2 Cor. 8, 2.

Domnul S'a arătat totdeauna darnic față de copiii Săi, așa că Advențiștii de Ziua Șaptea au nu numai ce le trebuie dar să și poată da. Toți au adăpost și hrana necesară. Mulți locuiesc în case mari și cu multe încăperi și bine aranjate și se bucură de un traiu bun. Unii au chiar capitaluri investite în întreprinderi ce prosperează și aduc venituri cu adevărat princiare. Dacă și-au asigurat ajutorul divin în întreprinderea lor, atunci și ei se vor dovedi dispuși, gata a da Domnului o mare parte din beneficiile înfăptuite datorită binecuvântării Sale.

Alții lucrează pe un salariu pe oră sau zilnic. Și aceștia ar putea hotărî, proporțional cu venitul lor, o sumă pe care să o aducă Domnului ca un dar bogat pentru lucrarea Sa.

TOȚI ÎȘI POT FACE PARTEA

Săptămâna de Abnegație a fost la origină o săptămână deosebită printre lucrători pentru daruri oferite în vederea înaintării lucrării lui Dumnezeu de vestire a Evangheliei. Toți aceștia au răspuns cu daruri bogate atunci când s'a făcut apelul, dând salariul pe o săptămână. Un mare număr dintre frații și surorile noastre din diferite Comunități s'au alăturat socotind că era un privilegiu să ia parte la această lucrare. Cred că, în limita posibilităților, oricare membru la fel ca și fiecare lucrător ar trebui să ia parte la Săptămâna de Abnegație.

Nimeni nu poate să însărcineze pe altul cu împlinirea datoriei ce-i revine lui. Fiecare ar trebui să răspundă în calitate sa de econom al bunurilor Domnului. Oricine poate cu ocazia aceasta să ceară în rugăciune în mod aparte pentru sine, îndrumarea și sfatul dela Dumnezeu și să aducă Domnului darul pe care El li-l va hotărî în inimă ca să-l facă în vederea încheierii lucrării Sale pe pământ.

F. M. W.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU
Anul XXIV, Iunie 1946. Nr 6

Evanghelia la orice făptură

În campania de evanghelizare 1945—1946 sub semnul celor două mari comandamente: Redesteptare și reformațiune sub conducerea Duhului Sfânt și Evanghelia la orice făptură, a fost încadrată și lucrarea de colportaj. Acesta a fost scopul și ținta cursurilor de colportori pe cari le-am avut în fiecare Conferință în luna Octombrie 1945. La aceste cursuri s'au prezentat sute de tineri frați și surori cari au fost pregătiți pentru evanghelizarea cu cărți. Fețele acestor tineri străluceau de bucurie și de dorința de a lua parte la lucrarea de salvare a sufletelor. Experiențele lor arătau că Domnul îi salvase din împrejurări grele, din primejdii de moarte chiar, și acum își consacrau fără rezerve viața lor Domnului și lucrării Sale pe care doresc să o facă până la venirea Domnului. Aceste cursuri au fost adevărate ocazii de redesteptare și consacrare.

În cartea „Colportorul ca evanghelist”, la pag. 42 cetim: „Colportorii... pot să câștige pe acea clasă de oameni cari nu vin în adunările noastre și pot duce adevărul din familie în familie”. Așa au făcut frații colportori în această campanie. Din rapoartele și experiențele lor știm că peste 100 de suflete au fost botezate și peste 1000 de alte suflete sunt interesate de adevăr. Marele număr de colportori permanenți și de ocazie au ajutat foarte mult și pe ceilalți membri ai Comunității cari au lucrat ca Evangheliști Voluntari cu cărți.

Iată aci câteva experiențe ale unor frați colportori cari au lucrat în partea cea mai de nord a țării.

Fr. Ignat Vauciuc scrie următoarele: „Cu ajutorul lui Dumnezeu am încheiat campania de iarnă la 1 Aprilie. Am lucrat în două județe casă cu casă cu adevărat creștinește. De mult doream să le lucrez și acum am avut ocazia. Am plasat aci o mare cantitate de cărți cu solia pentru aceste vremuri. Am găsit foarte multe suflete doritoare de adevăr. Noi le-am găsit, acum frații să trimită lucrători biblici căci sunt suflete cari caută adevărul din toată inima. Am mers zi și noapte prin tot felul de greutăți, prin frig, vifor, ploi, și noroae. Toate acestea au trecut, acum suntem

gata să mergem și mai departe la lucru. Mulțumim Domnului că suntem sănătoși și că putem face lucrarea Lui”.

Fr. Al. Grădinaru scrie: „Mulțumesc Domnului pentru timpul de libertate pe care ni l-a dat ca să lucrăm cu Cuvântul Domnului la salvarea sufletelor. Imi aduc aminte când lucram câte doi colportori trei, patru sate într'o zi iar acum șase sau opt colportori abia putem lucra un sat într'o zi. Abia acum văd că se poate face adevărata lucrare din casă în casă și fiecare suflet poate să audă solia evangheliei.

Mai departe fr. I. Huțanu scrie: „Colportând, noi găsim mulți oameni cari doresc Cuvântul lui Dumnezeu curat. Unii au cumpărat cărțile noastre chiar fără să știe carte, cu lacrimi în ochi de bucurie. Ei ne-au spus că ne-au văzut în vis că vom veni la ei cu solia mântuirii, și în scopul acesta pregătise chiar banii cu cari să cumpere cărțile. Se simte o mare nevoie de lucrători biblici. După ce lucrăm din greu toată ziua, seara oamenii cer ca să ținem adunări cu ei și să le vorbim din Cuvântul Domnului, deși noi cădem de oboseală. Cu mari sacrificii ne facem totuși datoria. Cât este ziuă trebuie să lucrăm căci vine noaptea când nu se mai poate lucra”.

N. Gheorghită

A N U N Ţ

Facem cunoscut că medicii noștri și-au început consultațiile la Dispensarul ce funcționează pe lângă Școala de Infirmerie „Victoria” din București, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu și pentru acest Dispensar ce și-a început activitatea și credem că membrii noștri vor căuta să profite în cea mai mare măsură de ocazia ce le este dată pentru folosul lor personal.

Consultațiile sunt: Luni, Marți, Miercuri și Joi, între orele 3—5 d.a.

Fructele un dar cereșe

(Avertizări pentru cei ce au vii și livezi)

Printre multe binecuvântări pe care Dumnezeu le-a lăsat omenirii, fructele ocupă unul din locurile de seamă.

La fel ca și în vegetale, Dumnezeu a pus în fructe atâtea principii de viață necesare bunei funcționări a organismului.

Odată cu venirea lunilor de vară, și fructele vin să aducă belșugul lor de sănătate în familii. Dar nu numai pentru sănătate, căci fructele s'au dovedit și un bun mijloc de câștig.

Cei cari au înțeles să se ocupe în mod sistematic de pomicultură, alegând pentru grădinile lor cele mai alese soiuri de pomi fructiferi, s'au convins de bogăția ce o prezintă un pom bine îngrijit.

Însă cu părere de rău trebuie să constatăm că în multe cazuri această mare binecuvântare a cerului care o formează fructele, este schimbată de oameni într'un adevărat blestem.

Pruna, cea atât de plăcută la gust și privit, atât de căutată și recomandată din vremurile cele mai străvechi, ajunge a fi o pricină de crime, de certuri în familii, de desbinări și cât mai multe nenorociri când este folosită sub formă de țuică.

Dar ia să depunem cu toții puțină osteneală și să plănuim chiar de pe acum ce să facem cu prunele.

Ne stau la îndemână atâtea căi prin cari să ajungem ca fructele și îndeosebi prunele, de cari ne-am ocupat mai sus, să fie o binecuvântare.

Plănuțiți ca pentru anul acesta să faceți din prune marmeladă care va fi de mare folos în iarnă și de un mare câștig când o veți vinde. Aveți însă grijă ca fructele pe cari le folosiți să fie spălate, fără cozi, și nu aruncați în cazan nicio prună stricată, căci în felul acesta marmelada va fi de proastă calitate.

De asemenea prunele uscate sau cele afumate aduc în familie un aliment de mare valoare.

Plănuțiți încă de pe acum ca să vă faceți afumători și uscătorii speciale.

Munca și osteneala ce o veți depune acum

va fi mult răsplătită prin foloasele și câștigul ce-l veți avea la urmă. Nu uitați că sunt regiuni unde nu cresc fructe și că veți putea duce acolo prune crude în lunile de vară, și uscate și afumate la fel și marmelada în lunile de iarnă.

Un alt fruct ales, care conține în el puteri de viață minunată, este strugurele.

Este păcat strigător la cer, ce se face din această neprețuită binecuvântare deosebită a cerului.

Marmelada de struguri simplă sau amestecată cu mere și pere este ceva delicios și în acelaș timp și hrănitor în afară de faptul că se poate vinde cu un foarte mare câștig.

De asemenea din struguri putem face stafide, sau să ne învățăm cum să-i păstrăm pentru iarnă și să-i vindem pe un preț mai bun.

Dar pentru aceasta trebuie să ne îngrijim a schimba soiurile de viță pe cari le avem. Să căutăm a avea struguri mai cărnosi. Din aceștia vom putea scoate marmeladă bună și gustoasă.

Așa zisul must pe care îl întâlnim în multe locuri nu este de fapt decât o iscusită cursă a diavolului pentru a trage în păcat pe copiii lui Dumnezeu. Nu rareori se întâmplă ca după toată osteneala, să se pomenească podgoreanul cu mustul său ajuns vin curat.

Folosirea prafurilor nu a dat rezultatele cele mai bune, căci nu în puține rânduri cu tot praful care s'a pus, mustul a fermentat. Pe lângă aceasta prafurile sunt dăunătoare corpului.

Cel mai bun mijloc de păstrarea mustului este numai fierberea în sticle înfundate.

Dar fiindcă în felul acesta nu se poate face în mare cantitate ne stau la îndemână celelalte posibilități: marmeladă de struguri, stafidele și strugurii păstrați pentru iarnă.

Încetul cu încetul înlocuiți din vie toți butucii cari produc struguri ce nu pot fi folosiți la masă, căutați soiuri cu boabe frumoase, mari și cărnose.

Nu uitați că în fructe: mere, pere, prune, struguri și altele stă sănătatea și ele alcătuiesc un mare izvor de câștig. **V. Florescu**

Un vis impresionant

Intr'un vis ce mi-a fost dat la 29 Septembrie 1886, se făcea că mergeam cu o mare grupă de oameni cari căutau afine. In grupă erau mulți tineri și ei ajutau la strângerea fructelor. Se părea că am fi într'un oraș, căci era foarte puțin loc liber; însă în jurul orașului erau câmpuri deschise, crânguri frumoase și grădini cultivate. Un car încărcat cu provizii mergea înaintea noastră.

In curând carul s'a oprit și grupa s'a răspândit în toate direcțiile pentru a căuta afine. De jur împrejurul carului erau tufișuri și mai mari și mai mici, cari purtau afine mari și frumoase; însă toți din grupă priveau prea departe spre a le găsi. Am început să adun fructele din apropierea mea însă cu foarte mare grijă, de teamă de a nu smulge afinele verzi cari erau amestecate cu fructele coapte pe cari le puteam culege numai una sau două afine dintr'un ciorchine.

Unele dintre afinele mari și frumoase căzuse pe pământ și erau jumătate mâncate de viermi și insecte. „O”, gândeam eu, „dacă s'ar fi intrat în acest câmp mai înainte, toate aceste fructe prețioase ar fi putut fi salvate! Dar acum este prea târziu. Totuși voiu culege și pe acestea de pe pământ și voiu vedea dacă este ceva bun în ele. Chiar dacă sunt stricate cu totul, cel puțin pot arăta fraților ce ar fi putut găsi dacă nu ar fi fost prea târziu”.

Chiar atunci vreo doi trei din grupă hoinăreau pe unde eram eu. Ei flecăreau și păreau să fie mult ocupați de tovărășia lor. Văzându-mă mi-au spus: „Am căutat în toate părțile și nu am găsit niciun fruct”. Ei priviră cu surprindere la cantitatea de afine ce aveam eu. Eu le zisei: „Din aceste tufișuri pot fi culese multe”. Ei începură să culeagă, dar în curând se opriră zicând: „Nu este frumos din partea noastră să culegem de aci; deoarece tu le-ai găsit, sunt ale tale”. Dar eu răspunsei: „Nu importă. Adunați oriunde puteți găsi ceva. Acesta este câmpul lui Dumnezeu și acestea sunt afinele Sale; voi aveți privilegiul să le culegeți”.

Dar din nou mi s'a părut că sunt singură. După puțin timp am auzit glasuri și râsete lângă car. Am strigat către cei de acolo: „Ce faceți?” Ei au răspuns: „Nu am găsit nicio afină, și fiindcă erau obosiți și flămânzi, ne-am gândit să venim până la car și să luăm o gustare. După ce ne vom fi odihnit puțin vom porni din nou”.

„Dar”, zisei eu: „voi nu ați adus nimic. Voi terminați rezervele, fără să le mai înlocuiți. Eu nu pot mânca acum; aci sunt atât de multe afine de cules. Nu ați găsit din pricină că nu ați căutat cu destulă atenție. Nu depinde de înfățișarea tufișului, ci trebuie să vă uitați după ele. Este adevărat că nu le puteți culege cu pumnul; dar dacă vă uitați cu atenție printre afinele verzi veți putea găsi fructe foarte alese”.

In curând coșulețul meu a fost plin de afine, și le-am dus la car. Le-am spus: „Acestea sunt cele mai frumoase afine ce le-am cules vreodată, și le-am adunat de aci din apropiere, în timp ce voi v'ați obosit căutând la distanță fără de succes”.

Atunci toți au venit să vadă fructele mele. Ei au spus: „Acestea sunt afine tari și bune din tufișuri înalte. Nu ne-am gândit că am putea găsi ceva în tufișurile înalte și am alergat să căutăm numai din cele joase și nu am găsit decât câteva din acestea”.

Apoi le-am spus: „Vreți să aveți grijă de aceste afine și apoi să mergeți cu mine să căutăm și alte afine în tufișurile înalte?” Inșă ei nu și-au luat nicio osteneală de a îngriji de fructe. Erau farfurii și aci deajuns, însă acestea erau pentru ținerea mâncării. M'am plictisit așteptând și în cele din urmă am întrebat: „Oare nu ați venit să adunați afine? Atunci de ce nu îngrijiți de ele?”

Cineva răspunse: „Sora White, noi în adevăr nu am sperat să găsim vreo afină aci unde erau multe case și așa multă circulație; dar fiindcă te-ai arătat atât de doritoare să culegem afine ne-am hotărît să venim cu tine. Ne-am gândit să aducem destulă mâncare și dacă nu vom găsi fructe ne vom bucura de odihnă”.

Eu am răspuns: „Eu nu pot înțelege acest fel de lucrare. Mă voiu duce din nou la tu-

fişuri. Ziua aproape a trecut, curând va veni noaptea când nu vom mai putea culege nicio afină". Unii au mers cu mine, dar alţii au rămas lângă car, să mănânce.

Intr'un loc se adunase o grupă şi vorbea foarte aprins despre ceva în care păreau mult interesaţi. M'am apropiat şi am văzut că o femeie cu un copilăş în braţe le atrăsese atenţia. Le-am spus: „Nu mai aveţi decât puţină vreme şi mai bine aţi face să lucraţi cât puteţi”.

Atenţia multora a fost atrasă de un tânăr şi o tânără cari alergau spre car. Ajungând acolo ei au fost aşa de obosiţi încât s'au aşezat jos să se odihnească. De asemenea şi alţii s'au trântit pe iarbă să se odihnească.

Astfel trecu ziua şi am constatat că se făcuse foarte puţin: La urmă am spus: „Fraţilor, voi numiţi aceasta o ieşire fără succes. Dacă acesta este felul vostru de lucru, nu mă mir de lipsa voastră de succes. Succesul sau insuccesul vostru depinde de felul în care vă ţineţi de lucru. Aci sunt afine; căci eu le-am găsit. Unii dintre voi au căutat în zadar la tufe joase; alţii au găsit câteva afine; dar aţi trecut pe lângă tufe înalte, numai fiindcă aţi gândit că la ele nu veţi găsi fructe. Vedeţi că fructele culese de mine sunt mari şi coapte. După puţin timp

vor fi coapte şi alte afine şi din nou putem să vizităm tufe. Acesta este felul în care am fost învăţată să culeg fructe. Dacă aţi fi căutat pe lângă car, şi voi aţi fi putut găsi afine ca şi mine.

„Lecţia pe care voi aţi dat-o astăzi acelor cari doar acum învaţă cum să facă acest fel de lucrare, va fi imitată de ei. Domnul a aşezat aceste tufe aducătoare de rod chiar şi în mijlocul acestor locuri, atât de populate, şi El aşteaptă ca voi să le găsiţi. Dar voi aţi fost prea mult ocupaţi cu mâncatul şi cu distracţia. Voi nu aţi venit în câmp cu o hotărîtă râvnă de a găsi roade.

„De aci înainte să lucraţi cu mai mult zel şi cu râvnă, şi cu totul o altă ţintă înaintea ochilor, căci altfel niciodată nu veţi avea succes. Lucrând cum se cuvine, veţi învăţa pe lucrătorii mai tineri că chestiunea mâncării şi a odihnei este de mai puţină însemnătate. A fost greu să aduceţi carul cu alimente până aci; dar voi v'aţi gândit mai mult la provizii decât la fructele pe cari ar fi trebuit să le duceţi acasă ca rezultat al lucrării voastre. Voi trebuie să fiţi atenţi, întâi să culegeţi afinele de lângă voi, şi apoi să căutaţi pe cele cari sunt mai departe; după aceasta vă puteţi întoarce şi să lucraţi din nou în apropiere şi astfel veţi avea succes”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 136—139.

Obiceiurile fizice în legătura lor cu viaţa spirituală

Chestiunea sănătăţii, a păstrării puterilor fizice şi a prelungirii vieţii, este o chestiune care merită atenţia fiecărui om. Trăim într'o lume plină de boli. Mii de cazuri de tot felul de maladii se văd pretutindeni. Multime de oameni se scoboară înainte de vreme în mormânt, din cauza lipsei de cunoştinţă sau a nepăsării de a-şi îngriji sănătatea şi a-şi salva viaţa, care le-a fost încredinţată de Dumnezeu.

Chestiunea aceasta este — deci — şi de însemnătate spirituală, — aşa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. În multe locuri pe paginile Sfintei Biblii ni se vorbeşte despre principiile vieţii sănătoase. Vieţuirea sănătoasă însemnează: Totala abstenenţă (oprire, stăpânire) dela tot ce e vătămător şi

face rău în mâncare, băutură şi în toate obiceiurile de traiu privind organele fizice, — şi folosirea cu măsură şi cumpătare a celor ce sunt sănătoase şi cari servesc la clădire. În sensul acesta vom folosi expresia „vieţuire sănătoasă”, în toate câte vom discuta în legătură cu îngrijirea sănătăţii şi cu păstrarea ei.

Pe ce bază să discutăm noi chestiunile sănătăţii? Pe bază morală, sau pe bază fiziologică? Răspundem: În primul rând le vom discuta pe bază fiziologică. Dar chestiunea ţine şi de domeniul moral, prin faptul că obiceiurile fizice influenţează viaţa spirituală. Omul din lume poate să considere chestiunea numai din punctul de vedere al ştiinţei medicale; dar adevăratul creştin trebuie

să ia seama la fiecare act al vieții sale nu numai din punctul de vedere al efectului acelui act asupra vieții sale fizice, ci și al efectului asupra legăturilor sale cu Dumnezeu și asupra vieții și experienței sale spirituale. În cuvintele Apostolului Pavel se spune direct: „Ori de mâncați, ori de beți, faceți toate spre mărirea lui Hristos”. Recunoscând corpul său ca templu al lui Dumnezeu și legile fizice, cari guvernează acest corp, recunoscându-le ca fiind de origine divină, — credinciosul conștiincios va căuta să asculte de aceste legi, nu numai din motive științifice, ci și din recunoașterea dreptului pe care-l are Creatorul nostru, de a cere și a aștepta dela noi cele mai bune servicii, ceea ce e cu puțință numai dacă omul ascultă de legile puse de Dumnezeu ființei sale.

Ultima țintă a întregii viețuiri creștine este ca să ajungem adevărata sfințenie, de a sta fără vină și fără pată înaintea lui Dumnezeu. Această sfințire de noi înșine cuprinde nu numai sufletul și spiritul, ci și corpul. Pentru această completă sfințire a credincioșilor se ruga Sf. Apostol Pavel, când zicea:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească în întregime: și rog pe Dumnezeu, ca întregul vostru spirit și suflet și corp să fie păstrat fără pată pentru ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Tes. 5, 23.

Iar față cu făgăduințele lui Dumnezeu privitoare la ajungerea desăvârșirii creștine, zice același Sfânt Apostol:

„Având, deci, făgăduințele acestea, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a spiritului, desăvârșind (ducând până la perfecțiune) sfințenia în temere de Dumnezeu”. 2 Cor. 7, 1.

VIEAȚA FIZICĂ ȘI SPIRITUALĂ

Legătura dintre viața fizică și spirituală este atât de strânsă ca și legătura dintre spirit, și corp. Intr'adevăr, numai prin puterea Spiritului Sfânt, poate cineva să ajungă, cu experiența sa, un adevărat reprezentant al Evangheliei sănătății și temperanței după planul dumnezeesc și după rânduiala Creatorului. Lupta inimii omenești contra patimilor, contra apetitului, și a oricăror poftes, și contra băuturilor îmbătătoare, este lupta su-

fletului pentru biruința în Hristos Isus; și numai prin putere dumnezească lupta aceasta poate fi dusă cu succes până la biruință. Credinciosul devotat va căuta să curețe de orice întinăciune templul corpului său și să-și formeze obiceiuri de viață conforme cu legile ființei sale, nu numai din cauza celor spuse de medici și pentru asigurarea sănătății corpului; dar dintr'un simț înalt al datoriei față de Creatorul nostru. De aceea, dreapta viețuire, fizică și spirituală, i se impune lui ca o chestiune de conștiință și ca făcând parte din datoria și din experiența creștină.

Tocmai în sensul acesta zice Apostolul Pavel:

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun al tot felul de înfrânări. Și ei fac aceasta, ca să capete o cunună supusă veștejirii; dar noi să facem aceasta pentru o cunună care nu se veștejește. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci îmi supun corpul meu și-l țin în stăpânire, pentru ca nu cumva — după ce am predicat altora — eu însumi să fiu lepădat”. 1 Cor., 9, 25—27.

Cu privire la cele spuse de către Apostol, avem următoarele cuvinte scrise de către scriitoarea E. G. White:

„Pentru că legile naturii sunt legile lui Dumnezeu, este clar că suntem datori să studiem cu îngrijire legile acestea. Va trebui să studiem, ce cer ele cu privire la corpurile noastre, și să ne conformăm lor. Ignoranța sau rămânerea în necunoaștință cu privire la aceste lucruri este păcat....

„Când oamenii — bărbați și femei — sunt cu adevărat pocăiți, atunci ei ia aminte în mod conștiincios la legile vieții pe care Dumnezeu a pus-o în ființa lor, și vor căuta astfel să evite slăbiri fizice, mintale și morale. Ascultarea de aceste legi trebuie făcută chestie de datorie personală. Noi înșine trebuie să suferim relele de pe urma călcării Legii. Va trebui să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru obiceiurile și practicile noastre. De aceea, întrebarea pentru noi nu este, 'Ce va zice lumea?' ci, 'Cum trebuie eu, care mă pretind creștin, să tratez locuința pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Trebuie eu să lucrez pentru cel mai înalt bine temporal și spiri-

tual al meu, păstrându-mi corpul ca templu pentru locuirea în el a Spiritului Sfânt; sau să-l sacrific pentru ideile și practicile lumii?" — „Mărturii”, Vol. 6, p. 369. 370.

„Nimeni care se pretinde temător de Dumnezeu să nu privească cu indiferență sănătatea corpului și să se amăgească pe sine cu ideea, că necumpătarea nu ar fi păcat, și că ea nu ar influența spiritualitatea. O strânsă simpatie există între fizic (corp) și între natura morală. Standardul (idealul) de virtute este ridicat sau degradat prin obiceiurile fizice. Mâncarea peste măsură chiar din cea mai bună hrană produce o stare bolnăvicioasă a simțimintelor morale. Iar, dacă hrana nu e cea mai sănătoasă, atunci efectele vor fi și mai vătămătoare. Fiecare obicei care nu asigură funcționarea sănătoasă în corpul omenesc degradează facultățile înalte și nobile. Obiceiuri rele la mâncare și la băutură duc la erori în cugetare și în acțiune. Lăsarea în voia apetitului întărește pornirile animalice, dându-le ascendență asupra puterilor mintale și spirituale”. — „Sfaturi asupra Sănătății”, pag. 67.

„Corpul este numai mijlocul prin care sunt dezvoltate mintea și sufletul pentru clădirea caracterului. Tocmai pentru aceea, dușmanul sufletelor își îndreaptă ispitele lui spre slăbirea și degradarea puterilor fizice. Succesul lui în aceasta însemnează supunerea la rău a întregii ființe”. — „Divina Vindecare”, p. 88.

„Mereu trebuie ținută aceasta înaintea minții noastre, că marele scop al reformei sanitare este de a asigura cea mai înaltă dezvoltare a minții, a sufletului și a corpului. Toate legile naturii — cari sunt legile lui Dumnezeu — sunt rânduite spre binele nostru. Ascultarea de ele va asigura fericirea noastră în această viață și ne va ajuta la pregătirea pentru viața viitoare”. — „Cum-pătarea creștină”, p. 120.

„Abstinența (oprirea, stăpânirea) dela mâncări și băuturi vătămătoare este rodul adevăratei religii. Acela care este pe deplin pocăit va părăsi orice obicei și apetit vătămător. Prin abstență totală, el va birui dorința după satisfacții vătămătoare de sănătate”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 348.

Evangelisti laici

Organizația în prima Biserică

1. Iacob era presbiterul Bisericii din Ierusalim. Fapte 12, 17; 15, 13. 19; 21, 18; 1 Cor. 15, 17; Gal. 2, 12.

2. Apostolii formau comitetul. Fapte 6, 2. 6; 8, 1. 14. 9. 27; 15, 2. 6.

3. Ei aveau un comitet misionar compus din: Iacob, Petru și Ioan. Gal. 2, 2. 9.

4. Ei aveau un comitet financiar. Fapte 4, 34. 37; 5, 2; 11, 30.

5. Comitetul Bisericii din Ierusalim se ocupa de lucrarea în genere. Fapte 15, 22—25.

6. Petru a fost chemat să dea lămuriri în fața comitetului. Fapte 11, 1—3.

7. Acest comitet avea în grijă bunul mers al lucrării în toate părțile. Fapte 15, 24. 33.

Ei trimeteau lucrătorii:

a) Petru și Ioan Fapte 8, 14.

b) Pavel Fapte 9, 30.

c) Barnaba Fapte 11, 22.

d) Pavel și Barnaba Fapte 15, 22; 25, 27.

e) Aceștia erau convocați la nevoie Fapte 15, 2.

8. Câmpul era împărțit pe districte. Gal. 2, 9; 1 Cor. 16, 1. 7. 17; 1 Petru 1, 5.

9. Pavel și-a împărțit câmpul său în districte. Titu 1, 5.

10. Alegerile erau făcute de Biserică cu rugăciune și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Fapte 1, 23; 6, 3. 5. 6; 2 Cor. 8, 19.

11. Ei erau convinși că organizarea este o necesitate, ca o orânduială dumnezeiască. 1 Cor. 14, 30.

a) În Comunitatea locală. Col. 2, 5.

b) Respect și ascultare față de slujbași. Ebr. 13, 7. 17; 1 Tim. 5, 17.

c) Ei nu îngăduiau în Comunitate certuri. 1 Cor. 11, 16.

Ioan Reit

Activitatea Cercului Tabita

Cercul de binefacere trebuie să fie mai întâi evanghelic în scopul și activitatea lui. Scopul adevărat al Cercului Tabita este atât conventiunea cât și păstrarea sufletelor în credință. Activitatea și străduințele fiecărei membre în parte, să fie de prima dată administrarea bunurilor spirituale în timp ce se îngrijește și de nevoile materiale ale membrilor Comunității.

Să păstrăm bine în mintea noastră îndemnul Apostolului Pavel scris către credincioșii Galateni. „Așa dar, cât avem prilejul, să facem bine la toți și mai ales fraților de credință”. Gal. 6, 10. În primul rând avem datoria de a da ajutorul nostru celor de o credință cu noi, aceluia din Comunitatea noastră. Cu o inimă caldă, cu simpatie, cu credincioșie, să lucrăm cu iubire față de frații și surorile noastre care se află în necazuri; aceasta este datoria cât și privilegiul nostru.

Ajutorul nostru să fie dat îndeosebi celor cari au ajuns în lipsă ca rezultat al poziției lor pentru adevărul Evangheliei lui Hristos. Adevărata grijă Evanghelică este de a ajuta pe cei cari sunt născuți în familia cerească. Cu cât ne apropiem mai mult de zilele de încercare, cu puțin înainte de venirea Domnului Hristos, va fi tot mai multă nevoie de ajutorarea din partea inimilor generoase, va fi tot mai multă nevoie de bărbați și femei iubitoare ca să poarte sarcinile multora cari au fost aduși să cunoască adevărul în zilele din urmă.

Lucrarea femeilor credincioase este de mare valoare pentru Comunitățile noastre, așa după cum găsim redat în cuvintele servei Domnului:

„Activitatea începută pentru a ajuta pe surorile noastre să înțeleagă datoria lor personală față de Dumnezeu, este o lucrare bună și necesară. Mult timp această lucrare a fost neglijată. Domnul vrea să ne lămurească asupra valorii sufletelor omenești ca apoi la rândul nostru să o putem explica și celor cari nu-i cunosc prețul... Când această lucrare va fi lămurită, prin trăsături simple și hotă-

rite, atunci putem să fim siguri că datoriile căminului, departe de a fi neglijate, vor fi săvârșite cu mai multă pricepere.

„Dacă vom putea aranja grupe regulate, și instruite cu pricepere în partea de lucru pe cari s'o împlinescă ca servi ai Domnului, Comunitatea ar avea acea vioiciune pe care o dorim de mult. Valoarea unui suflet pentru care a murit Hristos va fi înțeleasă. Surorile noastre au multe greutăți în creșterea familiilor în cercurile lor neapreciate. Am dorit așa de mult după femei cari să fie educate a ajuta pe surorile noastre a se ridica din descurajarea lor, și să simtă că pot face ceva pentru Domnul! Aceasta va aduce razele soarelui în propriile noastre vieți și vor fi reflectate și în viețile altora. Dumnezeu va binecuvânta pe toți cari se unesc în această mare lucrare”. „Mărturii” Vol. VI. pp. 114.

Ioan Reit

A A P A R U T !

Cu multă bucurie comunicăm tuturor că a apărut și s'a pus în vânzare cartea mult dorită și așteptată de toți:

HRIȘTOS, LUMINA LUMII

de E. G. White

tipărită în condițiuni tehnice ireproșabile, pe hârtie de lux, broșată; se vinde la prețul de lei 28.000 exemplarul.

În curs de apariție este cartea **EDUCAȚIA** de E. G. White

care credem că până la cetirea acestor rânduri să fie deja terminată.

Colportorii și Cercurile Misionare primesc rabatul cuvenit. Vă rugăm a grăbi trimiterea comenzilor D-voastră Casei de Editură.

B I B L I A va apărea în curând. Urmăriți în Curierul Misionar viitor lămuriri cu privire la apariția și prețul Bibliei.

De asemenea a apărut noua carte **SPIRITUL ÎNVĂȚĂTORULUI**, de folos tuturor ce au răspunderea de a învăța pe alții. Prețul este de lei 2500.

Hotărîri din vremuri biblice

Obiceiul de a lua hotărîri nu este ceva ce aparține numai vremurilor moderne. Găsim că unele din personalitățile amintite în Biblie încă din început, au luat hotărîri și au făcut legăminte.

Daniel „s'a hotărît în inima lui să nu se spurce”. Daniel 1, 8.

Estera, când văzu nevoia pe care o avea poporul ca ea să intervină cu o rugăminte, declară, în fața primejdiei: „Voiu intra la împărat... și dacă va fi să pier, voi pieri”. Estera 4, 16.

Iosua, când tot Israelul se depărtase de Domnul, anunță cu multă îndrăsneală înain-

tea întregii adunări: „Cât despre mine eu și casa mea vom sluji Domnului. Iosua 24, 15.

Rut, găsim pe adevăratul popor al lui Dumnezeu, nu voi să se întoarcă, hotărîndu-se: „Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu”. Rut 1, 16.

Abel, și-a împlinit legământul față de Dumnezeu. Deși nu avem amintită hotărîrea sa, ni se vorbește despre credincioșia sa. (Vezi Gen. 4, 2—7).

Pavel prezintă astfel legământul său: „Uitând ce este în urma mea... alerg spre țintă”. Filip. 3, 13, 14.

Notă: Avem o mare bucurie putând să publicăm, începând cu numărul acesta, programe speciale pentru adunările Misionarilor Voluntari Juniori, cari potrivit hotărîrii Comitetului Uniunii, urmează să se țină în fiecare al doilea Sabat din lună după amiază, rămânând ca ultimul Sabat din lună să fie folosit pentru executarea programului Misionarilor Voluntari Seniori, iar nu în Sabatul al treilea din lună cum din greșeală s'a anunțat.

Faceți ca aceste adunări ale Misionarilor

Voluntari Juniori să fie cât mai atrăgătoare și cât mai plăcute, împărțind din timp materialul. În afară de studiul ce-l veți găsi publicat în Curierul Misionar, la fiecare adunare se va studia „Straja Dimineții”, veți avea bucăți muzicale, poezii sau povestiri scurte și instructive.

În Cercul Misionarilor Voluntari Juniori fac parte tinerii dela 10-15 ani. În ce privește organizarea C. M. V. veți găsi toate lămuririle în „Manualul Comunității” pag. 58.

V. Florescu

SAPTAMANA CARȚII 1946

Cu multă bucurie am văzut că toate Comunitățile noastre au fost cuprinse în anul acesta de un deosebit zel misionar ce s'a manifestat prin frumoasele comenzi de literatură pentru Săptămâna Mare de Colportaj ce a avut loc dela 13—20 Aprilie 1946.

Deși această lucrare s'a încheiat, totuși pentru că am primit unele scrisori prin cari ni se cereau lămuriri asupra prețului literaturii trimise pentru Săptămâna de Colportaj reamintim tuturor că:

Prețul de vânzare al cărților trimise a fost comunicat odată cu trimiterea Imprimatelor necesare acestei lucrări Speciale. Astfel pe Tabloul

de Comandă al fiecărei grupe, erau menționate următoarele prețuri ale cărților, ca FIIND PREȚUL DE VANZARE:

Buana	lei 7.000
Sfârșitul lumii	” 7.000
Sănătatea familiei	” 6.000
Cugetări de pe Muntele Fericirilor	” 6.000
Arta de a trăi	” 5.500
La Isvoarele Vieții	” 3.500

Sumele facturate, reprezintă partea Editurii ce va fi achitată de către Conferință, iar restul reprezentând Darurile pentru această frumoasă lucrare a Săptămânei Mari.

Comunitățile vor trimite la Conferință întreaga sumă incasată.

VALOAREA HOTĂRÎRILOR BUNE

Mulți gândesc că din moment ce cele mai multe hotărîri cari se iau sunt călcate peste o zi sau două, nu-și mai are nici un rost luarea de hotărîri. Părerea aceasta este greșită, căci chiar dacă hotărîrea bună este ținută numai o zi, ea nu a fost în zadar. Un copil vede o sticlă strălucitoare sau o minge frumoasă așezată doar cu puțin mai sus de căpșorul său, și oarecum greu de ajuns. Oare el dă uitării imediat jucăria pe care o dorește și se îndreaptă spre cele ce-i stau mai la îndemână? Nu, chiar dacă ar fi să cadă și să se lovească el continuă strădania de a avea, până ce are acel lucru în mână. Aci este hotărîrea care mână pe copil să o ajungă.

Când un copil învață să meargă, la început face un pas sau doi, și apoi cade de-a-rostogolul. Ce ar fi dacă ar înceta cu eforturile sale, după prima căzătură? Niciodată nu ar învăța să umble dacă nu ar fi o continuă clădire pe această primă încercare. După câteva căzături va ajunge să străbată o cameră,

apoi ceva mai mult până ce rareori sau niciodată nu va mai cădea.

Caracterele noastre, înfăptuirile noastre sunt toate, clădite pe aceeași metodă, — o dorință și o hotărîre de a atinge o țintă hotărîită, înfăptuită prin realizări pas cu pas, o hotărîre înfrântă de mai multe ori la început, dar puțin câte puțin ajungând la urmă să fie țintă.

Și acum ca încheiere găsim în Biblie amintită o hotărîre făcută, dar neîmplinită, și cari totuși a fost bine primită de Dumnezeu. David se hotărîse să clădească o casă Domnului, însă nu i s'a îngăduit să facă lucrul acesta. Totuși el primi această încurajatoare aprobare: „Fiindcă ai vrut să zidești o casă Numelui Meu, bine ai făcut că ai avut acest gând în inimă”. 1 Imp. 8, 18. Hotărîrea aceasta a fost fără folos? Dumnezeu știa că o hotărîre înfrântă, neîmplinită, poate aduce descurajare, și de asemenea că este un folos în a lua hotărîri. De aceea El laudă pe David pentru **hotărîrea sa bună**.

Legământul Misionarilor Voluntari Juniori

„**Prin harul lui Dumnezeu**”. Fără ajutorul lui Dumnezeu nu are niciun rost, și e fără de folos să luăm hotărîri. Clădirea turnului Babel a dat greș din pricină că s'a încercat a face ceva fără Dumnezeu; dar când Israel porni să cucerească Ierihonul, cetatea ajunse o ruină deoarece Dumnezeu merse cu ei. Daniel a fost în stare să țină piept ispitelor Babilonului deși era singur, fiindcă trăia hotărîrea pe care și-o luase: „Prin harul lui Dumnezeu”.

„**Vreau să fiu curat, bun și politicos**”. Când împăratul Babilonului orându-i pentru Daniel și tovarășii săi bucatele dela masa lui, Dumnezeu dădu deosebită putere acestor tineri deoarece hotărîrea lor suna astfel: „Prin harul lui Dumnezeu vreau să fiu curat; nu vreau să mă mânjesc cu bucate aduse jertfă idolilor”. Iosif, în acea casă păgână unde era serv, se hotărî a se păstra curat. De aceea Dumnezeu îl onoră. In Biblie cetim că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt, și de aceea nu trebuie să le mânjim; trebuie să

le ținem curate și ferite de orice otrăvuri ca: tutun și alcool.

Un Indian a fost găsit odată de un alb stând pe marginea drumului, rănit. Albul îl luă la el acasă, îl îngrijă, îi pansă rana, și după câteva zile îi dădu drumu sănătos. La câteva luni după această întâmplare, albul a fost prins de o grupă de Indieni. In timpul nopții a fost legat de un pom, în timp ce Indienii în jurul focului făceau planuri pentru ziua următoare. Târziu în noapte albul a fost deșteptat de un Indian care îl liberă de legături, îl duse la marginea râului și-i arătă o luntre legată la mal. Cuvintele de despărțire ale Indianului în timp ce împingea corabia în larg, au fost: „Albul a ajutat pe Indian, acum Indianul ajută pe alb”. Acesta era Indianul care fusese tratat cu atâta bună-tate de alb cu luni înainte. Bunătatea lui față de Indian a fost răsplătită cu liberarea lui din mâna celor ce-l prinsese și cari plănuiau să-l omoare. Da, totdeauna se plătește a fi „bun”.

„Vreau să țin Legea juniorului”. Legea Misionarilor Voluntari Juniori înseamnă pentru mine să. Deseori se poate să repetăm și noi legea, dar de câte ori repetăm fără chiar să gândim la cele ce spunem? Da, putem să o repetăm fără greșală și să știm să o explicăm în toate amănuntele, însă legământul nostru este „să țin” legea și nu numai să o repet. Să medităm asupra fiecărei propozițiuni din această legea a Juniorului și să ne luăm hotărârea și să urmărim punerea în practică a fiecărui punct din ea în viața de toate zilele. Să se adevărească ceea ce spunem când rostim cuvintele: „Vreau să țin Legea Juniorului”.

„Vreau să fiu serv al lui Dumnezeu și prieten al oamenilor”. Un serv trebuie să cu-

noască voia stăpânului său și să asculte de ea, împlinind-o. Pentru a cunoaște voia Stăpânului nostru trebuie să studiem scrisoarea Sa către noi, și lucrul acesta ne face să ne întoarcem la Legea Juniorului, căci dacă țin „Straja Dimineții”, vom învăța în fiecare zi câte puțin din voința lui Dumnezeu față de noi, și ne vom consacra viața în servirea Lui în fiecare dimineață înainte de a începe lucrul zilnic.

A fi un prieten al oamenilor înseamnă a lega laolaltă Legământul și Legea, căci împlinind voia lui Dumnezeu, ne vom găsi deseori săvârșind fapte de iubire față de vecin sau față de cei sărmani cari au nevoie de ajutorul nostru. Și oare nu aceasta înseamnă a fi „prieten al oamenilor”?

MISIONARIII VOLUNTARI SENIORI

DOCTRINE BIBLICE

INGERII

1. Despre ce familie vorbește Pavel? Efes. 3, 14, 15.

2. După al cui nume sunt amintiți membrii familiei cerești? — Dumnezeu Tatăl; Hristos Fiul; Spiritul Sfânt; și „zecile de mi, de adunarea în sărbătoare a îngerilor”. Vezi Ebr. 12, 22.

3. Care este legătura lor față de Hristos? — El îi creă (Col. 1, 16); îi sunt supuși (2 Petru 3, 22); împăinesc poruncile Lui (Ps. 103, 20).

4. Ce este spus despre numărul îngerilor? Apoc. 5, 11; Ebr. 12, 22.

5. Ce lucrare specială este săvârșită de îngeri? Ebr. 1, 14; Ps. 34, 7; 91, 10—12.

6. Dă exemple în cari îngeri s'au arătat oamenilor spre a-i mângâia și scăpa. Gen. 28, 12; Dan. 3, 25—28; 6, 22; Fapte 5, 19; 12, 7—10.

7. Ingerii sunt toți la fel?

Sunt diferite ordine de îngeri: „Heruvimi” (Gen. 3, 24); „Serafimi” (Isaia 6, 2, 6); „Arhanghel” (1 Tes. 4, 14; Iuda 9); „Gabriel” (Daniel 8, 16; 9, 21; Luca 1, 14, 9); „Uriel” „Ariel”.

Mihael înseamnă „Care este asemenea lui Dumnezeu” și deci un titlul potrivit pen-

tru Domnul Hristos. Gabriel înseamnă „Tăria lui Dumnezeu”, un nume potrivit pentru îngerul care stă imediat după Hristos. Uriel înseamnă „Lumina lui Dumnezeu” și Ariel „Leul lui Dumnezeu”.

8. Hristos este numit și înger? Exod. 23, 20, 23; Fapte 7, 38; Isa. 63, 9; Iuda 9; 1 Tes. 4, 16.

Inger înseamnă sol. In Maleahi 3, 1 Hristos este numit „Solul legământului”.

9. Cum este descris Gabriel? Dan. 10, 16.

10. Cui sunt supuși îngerii? 1 Petru 3, 21, 22.

11. Care este lucrarea îngerilor? Ebr. 1, 14.

12. Ce text biblic arată că fiecare copil al lui Dumnezeu, are un înger însoțitor? Matei 18, 10.

13. Sunt interesați îngerii în planul de mântuire? 1 Petru 1, 12; Luca 15, 10.

14. La judecată câți îngeri slujesc înaintea lui Dumnezeu? Dan. 7, 10.

15. Ce ocrotire a făgăduit Dumnezeu credincioșilor Săi în timpul celor șapte plăgi? Ps. 91, 10—12.

16. La venirea lui Hristos, cine va veni cu El și ce vor face ei? Mat. 16, 27; 24, 31.

17. După aceea unde vor merge toți sfînții? 1 Tes. 4, 17.

STUDIUL ISTORIC BIBLIC

Intre figurile marilor Reformatori și chiar ca o continuare a lor apare figura plină de demnitate a lui Luther, bărbatul credinței și reformei pentru o viață cu Hristos, potrivit învățăturilor Sfintei Evanghelii.

Martin Luther (1483—1546), conducătorul marelui Reformațiunii, era fiul unui minier din Eisleben, Saxonia. Educația și-a primit-o în școlile din Magdeburg și Eisenach, intrând apoi la vârsta de optsprezece ani la universitatea din Erfurt, pe atunci unul din centrele de mare vază, în ce privește educația. La universitate s'a consacrat în mod deosebit studiului literaturii și filozofiei. Intr'o zi, pe când cerceta cărțile bibliotecii, dădu peste o Biblie în limba latină. Acum era prima dată când dădu ochi cu această carte; cunoștințele lui mai dinainte cu privire la Scripturi fuseseră doar cele câteva părți cetite la serviciul religios. El rămase la universitate doi ani. Cartea atrase toată atenția acestei minți agere, și mereu își părăsea studiile din autorii clasici pe care era nevoit să le facă, și se întorcea la paginile ei sacre și medita asupra adevărilor sublime cuprinse în ea.

În timpul acesta își continuă studiile sale regulate universitare cu mare succes, primind titlul de Licențiat în Arte în 1502 și trei ani mai târziu titlul de maestru în Arte și Doctor în Filosofie. Intenția tatălui său era ca el să studieze dreptul, însă mintea lui Luther era atrasă către biserică. De când cunoscuse acea Biblie în limba latină dorea cu mare înfocare după o mai adâncă experiență religioasă. Setea după cunoștință, în mare parte dăduse loc setei după sfințenie. El era gata să sacrifice orice perspective de faimă pământească în vederea împăcării cu Dumnezeu și trăirii unei vieți plăcute Lui. A face asemenea lucruri în zilele acelea însemna a fi un călugăr. De aceea Luther intră în mănăstirea Augustină din Erfurt.

Timpul ce-l avea liber îl consacra unui studiu stăruitor al teologiei. În mod deosebit de rodnice au fost orele petrecute în aprofundarea Bibliei latinești legată cu lanțuri în biblioteca mănăstirii. Dar deși citea Cuvântul divin, totuși câtva timp ochii lui îi erau puternic orbiți de noțiunile preconceptionale, așa că nu dela început acest studiu al Scripturii i-a dat pacea și mângâierea pe care o căuta

cu atâta ardoare. Apăsător de un simțământ al firii sale nedemne, și nedestoiniciei sale de a ajunge acea sfințenie desăvârșită cerută de lege, el mergea zilnic să se mărturisească și să se supună la cele mai aspre pedepse, așa încât își dăună foarte mult sănătatea. Dar toate acestea nu-i folosiră nimic. El era obligat să recunoască faptul că intrarea în mănăstire și împlinirea cu rigurozitate a tuturor datoriilor cerute unui călugăr, nu produsese nicio schimbare în firea sa, și nici cu un punct măcar nu scăzuse vina sa față de sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu.

În acest timp de criză, Dumnezeu ridică un prieten pentru Luther în persoana vicarului-general al ordinului Augustinilor, anume Ioan Staupitz, unul din bărbatii de seamă, câteodată numiți mistici, cari rămăseră legați de Biserica catolică dar în același timp având vederi cu totul evanghelice, și cari vederi le împărtășeau și altora. Staupitz a încurajat pe Luther spunându-i că încercările grele și luptele prin cari trecea el, probabil că aveau vreun scop să-l pregătească pentru vreo lucrare în viitor pe care Dumnezeu să i-o încredințeze. Mai mult încă, el îl sfătui să lase laoparte filosofia scolastică, și să ia toată învățătura teologică din Sfintele Scripturi. Puțin s'a gândit piosul mistic cât de mult va fi urmat sfatul lui și ce urmări grozave va avea.

După o ședere de doi ani în mănăstire, Luther a fost hirotonit ca preot. După un an a fost chemat să predea cursuri la noua Universitate din Witemberg. La început a vorbit despre filosofie, care însă nu era după gustul său, dar chiar din 1509, când își luă Licența în Teologie, începu să țină cursuri întemeiate pe Sfintele Scripturi.

În anul 1511 Luther avu ocazie să viziteze Roma, fiind trimes aci să facă niște studii în legătură cu ordinul. El călători pe jos după cum era obiceiul pe atunci, peste noapte fiind găzduit la diferite mănăstiri pe cari le întâlnea pe cale; dar apropiindu-se de „cetatea eternă” a fost surprins și adânc mișcat de purtarea ușuratică întâlnită. La Roma căută toate locurile de închinare crezând toate poveștile minunate ce le auzise. Dar conștiința lui a fost mult sdruncinată de purtarea lumească ce a văzut-o acolo.

Intorcându-se la Witemberg, Luther a fost făcut Doctor în Teologie, și începu să predice mai întâi în capela mănăstirii, și apoi în biserica orașului. Predica lui era întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, și era în totul de natură practică; rodul ce-l aduse a fost o trezire generală a vieții religioase în biserică.

Atmosfera universității suferi și ea o schimbare, filosofia scolastică, care ținuase Europa în robie intelectuală timp de atâtea generații, dădu loc unei influențe însuflețitoare a unui luminat evanghelism. Cuvântul lui Dumnezeu a fost proslăvit. Psalmii lui David, Evangheliile și Epistolele lui Pavel, din nou au împărtășit oamenilor solia dătoare de viață. Intreaga regiune din jurul orașului Witemberg era pătrunsă de învățătura și viața cea simplă cum și căldura și râvna primei biserici începeau să se arăte.

După aceasta însă veni și inevitabila ruptură cu Roma. Imediata ocazie a fost aplicarea învățaturii despre indulgențe. Papa Leon al X-lea dorea să completeze catedrala Sf. Petru într'un chip măreț și hotărî să obțină banii necesari prin vânzare de indulgențe în Germania. Alese o comisie de trei bărbați care să execute această lucrare, Albrecht, arhiepiscopul din Magdeburg și Maienta, ca șef al ei. La rândul său Albrecht alese un bărbat care să facă lucrul în locul său, și anume pe Ioan Tetzl, un călugăr Dominican, lipsit cu totul de vreun scrupul, însă iscusit în toate tainele oratoriei populare pentru câștigarea maselor de oameni. Intrarea sa într'un oraș era făcută cunoscut printr'o oficială batere a clopotelor și printr'o procesiune de preoți și personalități de seamă care îi ieșeau înainte să-l întâmpine cu mare pompă și ceremonie.

După ce intra în catedrală în sunet de muzică, Tetzl așeza în fața altarului o mare cruce roșie, și peste ea cădea pânza unui steag cu insignele papale. În fața steagului oamenii lui puneau o mare cutie de fier. După aceea, suindu-se la amvon, Tetzl își recomanda indulgențele, ca cineva acțiunile sale. Pretențiile sale erau absurde și chiar nelegiuite. Crucea cea roșie a indulgenței purtând pe ea armura papală era tot la fel de valoroasă și cu putere, spunea el, ca și crucea lui Hristos. El nu ar fi fost dispus să-și schimbe locul din cer nici cu Sfântul Petru deoarece cu indulgențele sale salvase mult

mai multe suflete decât salvase apostolul prin predicile sale. De îndată ce cineva arunca banul în cutie pentru un suflet din purgatoriu, sufletul avea să sboare la cer de îndată ce banul avea să clincăne la fundul cutiei.

Încă din anul 1516 Luther atrăsese atenția asupra acestui negoț rușinos, și rostise chiar o predică împotriva lui. Dar când în toamna anului 1517, Tetzl începu să-și vândă marfa lui la Jüterboch în apropiata vecinătate a Witembergului, și însăși enoriașii lui Luther fuseseră înduplecați să cumpere, atunci întreaga nelegiuire a acestei fapte a apăsătorie și își ridică glasul în avertizare și protest. Într'o serie de predici mișcătoare el expuse principiile fundamentale ale iertării păcatelor. El arată că fără de adevărata pocăință indulgențele nu pot face nimic; că plata unui ban nu poate deschide ușile purgatorului nici unui singur suflet și că celelalte pretenții susținute de acest vânzător fără scrupule erau nebiblice și cu totul injurioase.

La 31 Octombrie 1517, ca urmare a acestor predici, Luther afișă pe ușa castelului din Witemberg, nouăzeci și cinci de teze în limba latină ca o formală expresie a protestului său contra acestui negoț nedrept și a principiilor pe cari se întemeia.

Odată cu afișarea acestor teze începu și Reformațiunea. Scrise întâi în latinește și privind întâi pe cei învățați, repede au fost traduse în limba germană și în câteva săptămâni erau cetite și discutate în întreaga țară. De aci înainte evenimentele s'au succedat repede pentru Luther. La 20 Ianuarie 1518, Tetzl prezentă contra-teze pe cari le apăra la Frankfurt pe Rin înaintea unei grupe de călugări admiratori.

Sylvester de Priero, de asemenea un Dominican și un bărbat cu o cultură mai mare decât Tetzl se înscrise și el pe listă în favoarea indulgențelor. Amândoi își întemeiau argumentele pe unica autoritate a papei. El autorizase vânzarea, prin urmare erau bune și drepte.

Luther în apărarea poziției sale, avea deci să se ocupe cu puterile și prerogativele capului papalității. El ajunsese la părerea că și papa poate greși; că el de fapt depindea de consiliul bisericesc; prin urmare aprobarea lui nu putea îndreptăți negoțul. În desbaterea pe care o avu cu Ion Eck la Leipzig, Luther

luă poziția cu totul de partea Sfințelor Scripturi, ca singură autoritate în materie de credință. De aci înainte el stătu ca o stâncă pentru principiile fundamentale ale Sfintei Evanghelii.

În timpul acesta vrăjmașii lui erau activi. Papa Leon al X-lea, un om învățat și un bărbat cu simțul literal, la început fusese de părere să facă lumină în această privință. Dar când reforma începu să-și arate puterea, el se alarmă de viitorul bisericii și se hotărî să sfarme pe călugărul care îndrăsnise să pună la îndoială autoritatea lui. Ca urmare s'a poruncit lui Luther să vină la Roma în răstimp de șasezeci de zile pentru a da seama de erezia lui, și Frideric, electorul Saxoniei, prietenul și suveranul lui Luther, primise ordin să predea pe acest „fiu al diavolului” legatului papal. O audiere a sa la Roma fără îndoială avea să ducă la osândirea și probabil chiar la omorîrea Reformatorului. Frederic știa aceasta; de aceea, pe căi diplomatice, obțină îngăduința ca acest călugăr să fie judecat pe pământ german.

În vremea aceea conflictul luă o formă mai mare. Luther știa foarte bine că viața îi era în joc, însă curajul nu-i slăbi deloc și activitatea lui literară era puternică. În anul 1520 scrisese nu mai puțin de cincizeci de cărți și broșuri. Trei dintre acestea cunoscute câtăva vreme ca „Primele lucrări” sunt demne a fi menționate în mod deosebit.

Prima este adresată „Nobilimii creștine a poporului german” și ea se ocupă întâi cu o amănunțită acuzare a papalității în legătură cu greșelile pe care este întemeiată, și al doilea, în ce privește asupra care a caracterizat cariera ei în Germania.

În importanta sa lucrarea din acest an cu titlul: „Considerațiuni asupra libertății creștine”, Luther face o clară prezentare a principiilor evanghelice fundamentale. El afirmă suprema autoritate a Scripturilor, și învață că îndreptățirea nu există decât prin credință și faptele bune nu sunt mijloace de dobândirea iertării, ci un rod al vieții noi.

A treia lucrare importantă din an, intitulată: „Asupra captivității babilonice a bisericii”, este poate cea mai radicală dintre cele trei. Ea leapădă cu totul pretențiile fundamentale ale Romei, și declară papalitatea ca

nimic altceva decât ca împărăția babilonică. El tăgăduiește existența celor șapte taie. Mai mult încă el arată că adevăratele taie, cum este botezul și cina Domnului, cer credința celor cari se împărtășesc de ele.

Pe la mijlocul anului 1520 papa dădu bula contra lui Luther, citând patruzeci și una de pretinse rătăcirii, alese din tipăniturile sale. Reformatorul răspunse printr'un tractat intitulat: „Impotriva bulei lui Anticrist”, și la 20 Decembrie arse în public bula în prezența unei mari mulțimi de profesori și studenți. De asemenea dădu pradă flacărilor un exemplar din legea canonică, codul legilor susținătoare a puterii papale. În ziua care urmă arderii bulei, Luther avertiză în mod solemn pe studenții lui în contra catolicismului, spunându-le că dacă nu se împotrivesc cărmuirii papalității, nu pot fi mântuiți.

În vremea aceasta toată Germania se ridicase, și de fapt chiar și în afară de Germania învățăturile lui Luther alcătuiau tema de discuție. În cele din urmă se ceru Reformatorului să apară înaintea Dietei imperiale dela Worms, spre a da seama de învățătura sa. Pe atunci el era suferind, totuși se hotărî să dea ascultare chemării. La porțile orașului Worms (16 Aprilie 1521) el întâlni o mare mulțime care salutase pe împărat. Scena din sala Dietei, cu un singur călugăr înfruntând acel impunător tablou de împărați, prinți și demnitari ai bisericii, a fost în multe rânduri pictată.

Ușile se deschid. Luther se găsește în fața marelui Diete. Niciodată un om nu apăruse în fața unei adunări mai impunătoare. Așezat pe tron era Carol V; lângă fratele său Arhiducele Ferdinand, șase electori ai imperiului, duci, marcgrafi, trezeci de arhiepiscopi, episcopi, prinți, nunți papali — în total vreo două sute inși. Aceasta era curtea înaintea căreia fusese chemat Reformatorul, sortit de papă a fi lipsit de simpatia și prietenia omenescă. Pentru o clipă scena aceasta păru că-l impresionează. Văzând aceasta, unul din prinți se apropie de el și-i șopti încurajându-l: „Nu te teme de cei ce pot ucide trupul, dar nu sunt în stare să ucidă sufletul”.

Scena aceasta a însemnat începutul istoriei moderne, în deosebi a libertății de cugtare a vremurilor moderne. Ea a marcat o nouă eră în analele omenii.

Scurta dar memorabila vorbire a lui Luther este demnă de un studiu atent, căci ea este de mare însemnătate în vederea înțelegerii ce a fost de fapt Reformațiunea. Luther a întrebant dacă este gata să retracteze. El răspunse că va retracta acele părți din scrierile sale cari ar putea fi dovedite ca fiind contrarii Cuvântului lui Dumnezeu; altfel nu putea să retracteze nimic. În felul acesta au fost date la o parte: tradiția, învățăturile Părinților, bisericii catolice, legea canonică, hotărârile papilor și consiliilor, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu era proslăvit.

Ultima parte poate fi spusă în câteva cuvinte. În timp ce se întoarcea dela Worms, Luther a fost răpit de prieteni sinceri și dus în castelul dela Wartburg unde a fost ținut aproape un an după Dieta dela Worms. Timp de mai multe luni nici prietenii și nici dușmanii nu au știut ceva despre el și mulți își dădeau cu părerea că e mort. Cuvintele lui Albrecht Dürer, marele artist, sunt de mare însemnătate, ele arătând impresia pe care Reformatorul o făcuse asupra concetățenilor săi: „O Doamne, exclamă el, dacă Luther este mort, cine ne mai poate prezenta Evan-

ghelia”? Foarte rodnice au fost lunile petrecute la Wartburg. Cu această ocazie el termină traducerea Noului Testament în limba germană. Acest prețios volum a fost publicat la scurtă vreme după revenirea Reformatorului la Wittemberg.

După aceea el se apucă stăruitor de traducerea Vechiului Testament în limba germană. Și aceasta a fost gata în anul 1534. Când Biblia s'a găsit în mâna poporului german, Luther își făcuse partea de lucru, fie cine știa că acum Reformațiunea începuse. Protestul Prinților, Confesiunea dela Augsburg, Pacea religioasă din 1555 care dădă prinților libertatea de a alege între luteranism și papalitate, — iată cari au fost evenimente importante, însă ele nu se compară în adevărata lor însemnătate cu opera ce mare a lui Luther de a pune Biblia în mâna poporului german în propria lor limbă. Reformațiunea secolului al șasesprezecilea începuse în inima unui tânăr student când pentru prima dată luă cunoștință despre Biblie în Universitatea din Erfurt. Ea ajunsese la o biruitoare desăvârșire atunci când Biblia a fost pusă la îndemâna oricui putea să citească.

Comunicări și anunțuri

LECȚIUNILE BIBLICE PENTRU ȘCOALA DE SABAT

Din cauza scumpirii materialului ca și a sporirii tarifelor poștale, Comitetul Uniunii Române A. Z. Ș. a aprobat ca pentru viitor,

Costul unei Lecțiuni biblice pentru Școala Sabatului pentru majori sau pentru copii să fie de lei 300 exemplarul.

La această sumă se vor mai adauga spezele poștale, în raport cu numărul total al lecțiilor comandate.

Având în vedere importanța Lecțiilor Biblice ca și folosul cel mare ce-l avem cu toții din studiul lor, credem că nu va rămâne niciun cercetător zelos al Sf. Scripturi care să nu posede Lecțiunea Școalei de Sabat. De aceea faceți din timp comenzile D-voastră prin Cercul Misionar al Comunității.

Caut loc la atelier de fierărie, cu Sabatul liber. Sunt de 17 ani și am un an ucenicie.

Adresa: Gh. Manea, Com. Corbii Mari, Jud. Vlașca.

Caut loc de ucenic pentru fiul meu, cu Sabatul liber; preferabil tâmplărie, rotărie, croitorie. Are vârsta de 17 ani, și 7 clase primare.

Adresați: Vasile Blidar, Com. Apateu, No. 400, Jud. Arad.

Familia fratelui Stan Costea din Comuna Târcov, Jud. Buzău, fiind împovărată cu trei copii: 1 fată de 8 ani, 1 băiat de zece ani, 1 fată de 12 ani, 1 băiat de 14 ani, face un călduros apel către cei cari ar putea să primească în serviciu, la meserie sau eventual să înfieze unul din acești copii.

Pentru orice informații scriți la adresa de mai sus.

Familia Melteiade D. Copăceanu din Comuna Ulmeni, Jud. Teleorman, vrea să dea de suflete o fată de 12 ani și un băiat de 8 ani.

Rugăm fiecare Comunitate să trimită de urgență pe adresa: V. FLORESCU, București IV, Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu Nr. 116, toate informațiile pe cari le poate culege cu privire la istoricul lucrării advente din acel loc; anume anul când s'a început, cine a fost primii credincioși, cari frați predicatori au lucrat acolo, cum a ajuns solia Evangheliei în acele părți, câți membri sunt acum dacă au local propriu, și orice alte informații ce veți crede de cuviință. Aceste informații vor fi semnate de presbiterul și secretarul Comunității.

Pentru toată această osteneală ținem să mulțumim tuturor mai dinainte.

V. FLORESCU